

פרשת עקב

כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם (ח, ג)

פירוש נשגב שמעתי מאת כ"ק מרן אדמו"ר ממישקולץ שליט"א על פסוק זה: על פי מה שמובא בכתבי האר"י: שלכל אדם הוקצב מהשמים, מספר המילים שיכול לדבר במשך כל ימי חייו. וכשגומר את מספר המילים שקיבל, תם תפקידו בעולם הזה. אבל כל זה הוא רק בדברי חולין, אולם כשהוא מדבר דברי תורה, אדרבה, מוסיפים לו שנות חיים. הדברים מרומזים בכתוב: (שיר השירים, ה. ו) "נפשי יצאה בדברו" - כלומר, שנפש האדם יוצאת "בדברו" - עם הדיבור.

על פי זה פירש מרן האדמו"ר שליט"א, את הפסוק: "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם". כלומר, "לא על הלחם לבדו" - המזון הגשמי "יחיה האדם" - חי האדם. "כי על כל מוצא פי" - בדברי החולין שמוציא מפיו, בזה תלויים שנות חייו. אבל "ה" - כלומר אם מדבר ועוסק בתורת ה', "יחיה האדם" - אדרבה, מוסיפים לו חיים מהשמים.

ועל פי זה המשיך לפרש, את דברי המדרש על הפסוק (במדבר ל. ג) "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה", הדא הוא דכתיב "ימינו כצל עובר". ולכאורה מה הקשר בין "לא יחל דברו" לבין "ימינו כצל עובר"? אלא על פי מה שפירשנו מובן היטב. "לא יחל דברו" - אדם צריך להיזהר לא לחלל דיבורו לריק משום "ימינו כצל עובר" - כי ימי שנותינו בעולם הזה חולפים ועוברים כצל עובר על ידי דיבורי סרק...

מקור: פנינים